

VIA CRUCIS 2011

Esquema

Anunci de l'estació.

Invocació: *Us adorem Senyor i us beneïm.* (genuflexió)

Resposta: *Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.*

Lectura dels textos entre dues persones.

Deixar un minut de silenci després de la pregunta final.

Invocació: *Tingueu pietat de nosaltres Senyor.*

Resposta: *Tingueu pietat de nosaltres.*

Cant de l'estació.

Primera estació: Jesús és condemnat a mort

«Pilat els digué: «¿Voleu que us deixi lliure el rei dels jueus?» Deia això perquè s'adonava que els grans sacerdots li havien entregat Jesús per enveja. Però els grans sacerdots van incitar la gent perquè demanessin la llibertat de Barrabàs. Pilat els replicà: «Què voleu que en faci, doncs, del qui anomenau el rei dels jueus?» Ells tornaren a cridar: «Crucifica'!» Pilat els deia: «Però quin mal ha fet?» Ells cridaren encara més fort: «Crucifica'!» Pilat, volent aconseguir la gent, els deixà lliure Barrabàs i va entregar Jesús, després de fer-lo assotar, perquè fos crucificat.» (Mc 15,9-15)

Què n'és, de difícil, anar a contracorrent.

Pilat no ho veia clar, se n'adonava que alguna cosa no funcionava,... Aquell home no feia cara de malfactor, ni de lladre, ni de revolucionari,... com pretenien els qui l'acusaven.

Però al davant dels crits de la gent, què havia de fer? No es podia oposar al criteri de tots els qui eren allà davant seu, cridant que el fes crucificar...

Tenia dues opcions: mantenir-se ferm en allò que pensava que era la veritat o deixar-se guiar per l'opinió de la majoria.

Al final Pilat va optar pel camí fàcil: aconseguir la gent.

Quantes vegades no em trobo que em cal anar a contracorrent? Quina és la meua postura davant aquestes situacions?

Segona estació: Jesús porta la creu

«I deia a tothom: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà. Què en treu l'home de guanyar tot el món si es perd o es destrueix a ell mateix?» (Lc 9,23-25)

Jesús ens convida a prendre cada dia la nostra creu, cadascú la seva, com va fer Ell aquell divendres pels carrers de Jerusalem.

Veient-lo carregant la seva creu, ens adonem que les seves paraules no són paraules teòriques. Ben al contrari, carregar-se la creu per a Jesús va ser real. Va sentir a sobre les seves espatlles el pes de la fusta, va caminar lentament per la pujada cap al Calvari a causa de la creu que li dificultava el caminar.

I prendre la creu no és cosa d'un dia, sinó de cada dia. El camí de la creu de Jesús és culminació del camí d'una vida viscuda en fidelitat a la voluntat del Pare. Amb una fidelitat total malgrat que costi, malgrat les dificultats, els sofriments, els dolors,... Jesús va prendre la creu cada dia en dir sí a la voluntat del Pare.

Estic jo disposat a portar, amb Jesús, cada dia la meva creu? Sóc conscient quina és la voluntat del Pare per la meva vida, la meva vocació? Estic disposat a plantejar-m'ho i ser-ne fidel?

Tercera estació: Jesús cau per primera vegada

«Aleshores l'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés. Jesús dejunà quaranta dies i quaranta nits, i al final tenia fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Però ell li va respondre: «L'Esclusiva diu: *L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.*» (Mt 4,1-4)

També el camí de Jesús va ser un camí ple de temptacions. Al començament del seu ministeri, en el desert, el temptador li proposa de deixar-se de predicacions i centrar-se en les coses “importants” des del punt de vista del món: en les coses materials. Des del començament Jesús ha de triar entre diverses opcions.

En el camí de la creu, tot just començat, després d'una nit agitada, després d'haver estat flagel·lat i coronat d'espines, la caiguda per terra li suposa una nova temptació. Ha d'optar entre aixecar-se i continuar endavant o deixar-se convèncer per allò que semblaria més normal des dels ulls del món: deixar-ho córrer tot. Però Jesús ho té clar: cal continuar, cal no desanimar-se, cal vèncer la temptació, cal aixecar-se,... i així ho fa.

Quantes vegades no em sento temptat de fer allò que diu tothom, el camí amb menys problemes? Quines són les meves temptacions que em conviden a deixar el meu camí o no arriscar pel camí que Déu em proposa?

Quarta estació: Jesús troba la seva Mare

«Al cap de tres dies el van trobar al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien es meravellaven de la seva intel·ligència i de les seves respostes. En veure'l allà, els seus pares van quedar sorpresos, i la seva mare li digué: «Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.» Ell els respongué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?» Però ells no compregueren aquesta resposta. Després baixà amb ells a Natzaret i els era obedient. La seva mare conservava tot això en el seu cor.» (Lc 2,46-5)

La ciutat de Jerusalem estava plena de records per a Maria. Records de tota mena, bons i dolents, alegres i tristos,... Però tots eren conservats en el seu cor per a portar-los a la pregària.

Per això, en aquests moments durs, en aquest encontre amb el seu Fill en el camí cap al Calvari, segur que li vingué a la memòria aquell altre encontre de feia ja molts anys, a prop del Temple, quan ja feia tres dies que cercaven Jesús per tot arreu.

Llavors no comprengué les paraules del seu jove fill; però ara l'ajudaven a entendre i acceptar allò que estava vivint. Jesús era el seu fill, però no la seva propietat. Jesús era el fill de Déu, enviat per Déu a salvar la humanitat. Contemplar el seu fill portant la creu, omplia el seu cor de dolor, acompanyava el seu fill en el sofriment,... Però alhora l'acompanyava en la fidelitat al compliment de la missió. Per això, la mirada de Maria, li transmet a Jesús la companyia i la força de l'amor maternal, perquè no se senti sol.

També avui Maria acompanya tots els seus fills que pateixen persecució a causa de la fe, els que ploren sense trobar sentit a allò que viuen, els que se senten sols,...

També avui Maria em contempla, m'acompanya, m'ajuda, em dona forces en el camí, no sempre fàcil, de la meua vida.

Me'n recordo que Maria és sempre, com a bona mare, al meu costat?

Cinquena estació: el Cirineu ajuda Jesús a portar la creu

«Quan sortien van trobar un home de Cirene, que es deia Simó, i l'obligaren a portar la creu de Jesús.» (Mt 27,32)

El cansament era extrem. I Jesús necessita ajuda. Ell, que havia ajudat a tants, que n'havia curat tants, ara és el necessitat d'ajuda per a continuar.

Es fa realitat la paràbola del Samarità que fa una aturada en el seu camí per a atendre un home que estava necessitat d'ajuda per a sobreviure després de ser assaltat i ferit pels lladres. No és important per què ho fa el Samarità, ni tampoc no ho és per què ho fa Simó de Cirene. L'important és que ho fan, que ajuden l'altre.

I davant d'aquesta escena de solidaritat, de servei, de caritat,... ressonen les paraules de Jesús: «Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25, 40b)

També avui Jesús necessita Cirineus, que li donin un cop de mà, per a portar les creus de tants que estan al nostre costat.

Per això, Jesús ens diu: «Vés, i tu fes igual» (Lc 10, 37b)

Estic atent a les necessitats dels qui m'envolten? Què faig davant d'aquestes situacions?
Tinc vergonya de posar-me públicament del costat de Jesús?

Sisena estació: la Verònica eixuga el rostre de Jesús

«Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres.» (Jn 13,34-35)

Què trista una vida que no deixa rastre per on passa.

No és aquest el cas de Jesús. Jesús deixa marca per allà on passa.

La vida d'aquells pescadors que crida a seguir-lo canvia radicalment; les malalties dels qui s'hi acosten amb fe desapareixen; la seva persona, la seva actuació i la seva paraula no deixen indiferent a ningú.

I això queda significat amb el drap de la Verònica. El gest servicial i caritatiu d'aquella dona que, sortida de la multitud, s'acosta a Jesús a eixugar-li el rostre ple de sang i suor, té com a resposta el rostre de Crist gravat en el drap.

Perquè molt bé podem dir que «on hi ha veritable amor allí hi ha el Senyor».

També avui el rostre de Jesús queda gravat en els gestos d'amor de tants cristians i cristianes que estimen els altres perquè són seguidors del Mestre de l'amor.

Només una vida viscuda des de la imitació de Jesús, que ens estimà fins a l'extrem, només la vida viscuda des de l'amor, deixa un veritable rastre pel camí per on passa.

Estic content del rastre que deixo per on vaig?

Setena estació: Jesús cau per segona vegada

«Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el posa dalt de tot del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Esclusura: *Donarà ordre als seus àngels, i et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.*» Jesús li contestà: «També diu l'Esclusura: *No temptis el Senyor, el teu Déu.*» (Mt 4,5-7)

La segona de les temptacions que Jesús té en el desert en començar el seu ministeri és la d'utilitzar Déu per al propi interès. No posar-se al servei de Déu, sinó servir-se de Déu per a portar endavant la pròpia voluntat i no la del Pare.

Igualment en el camí cap a la creu una segona caiguda li suposa una segona temptació. Per què està fent aquell camí? El seu és un camí al servei de Déu o no? És un camí de compliment de la voluntat del Pare o de reconeixement personal?

Quantes vegades no ens sentim temptats de fer les coses només per a ser reconeguts, sense donar-los el valor d'un servei al Senyor. I això referit a les coses bones. Potser que algunes vegades fem les coses buscant un reconeixement, una felicitació, un agraïment,...

El veritable camí del qui segueix el Senyor ha de ser un camí fet des de la gratuïtat, que no cerca altra cosa que servir i agradar Déu.

Què cerco quan faig bé les coses? És gratuït el meu amor i el meu servei? Sóc agraït a Déu, o tothom, inclòs Déu, ha d'agrair-m'ho tot a mi?

Vuitena estació: Jesús troba les dones de Jerusalem

«El seguia una gran gentada del poble; moltes dones feien mostres de dol i el planyien. Jesús es girà cap a elles i els digué: «Filles de Jerusalem, no ploreu per mi; ploreu més aviat per vosaltres mateixes i pels vostres fills. Perquè vénen dies que la gent dirà: "Sortoses les qui no

tenen fills, les entranyes que no han engendrat i els pits que no han criat!" Llavors començaran a dir a les muntanyes: "Caieu damunt nostre!", i als turons: "Cobriu-nos!" Perquè, si tracten així l'arbre verd, què serà del sec?» (Luk 23:27-31)

A vegades què fàcil ens és analitzar els altres i què difícil ens és entrar en nosaltres mateixos.

Així, les dones de Jerusalem que ploraven per l'espectacle que tenia a Jesús com a protagonista, són convidades a entrar en el seu interior i contemplar la seva pròpia vida. És clar que és important posar-se en el lloc dels altres; és clar que Jesús vol que estiguem atents a les necessitats d'aquells que s'ho passen malament; no podem pensar que Jesús ens vulgui aïllats i indiferents davant el dolor que els altres sofreixen,...

Però Jesús també vol que tinguem moments de reflexió personal i de pregària sobre la nostra vida. Un gran exemple d'això la trobem a la paràbola del Fill pròdig, quan aquest arriba un moment que «reflexionà» sobre tot allò que li estava passant. No podem avançar en el nostre seguiment a Jesús sense aquests moments de pregària i reflexió sobre la nostra vida.

Sé trobar moments de silenci per posar davant del Senyor tot allò que visc i faig?

Novena estació: Jesús cau per tercera vegada

«Després el diable se l'enduu dalt d'una muntanya molt alta, li mostra tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Et donaré tot això si et prosternes i m'adores.» Li diu Jesús: «Vés-te'n, Satanàs! Diu l'Escriptura: *Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol.*» (Mt 4,8-10)

A l'inici de la seva missió, Jesús és temptat de “passar de Déu”, de viure com si Déu no existís, de tenir altres déus, d'adorar a algú altre o alguna altra cosa.

Ja arribant al final del seu camí, una tercera caiguda suposa una nova temptació a Jesús. La temptació de no poder més, de sentir-se sol, de sentir-se abandonat, de sentir-se com si Déu no hi fos.

El cansament és gran, les forces van desapareixent, sembla que no pot aixecar-se,... Però Jesús ho té clar: el Pare fa camí al seu costat, el Pare pateix amb Ell, el Pare mai no l'ha abandonat ni l'abandonarà. Davant d'aquesta certesa, pot abandonar Ell el Pare? Pot fer com si no existís?

I és clar que no. S'aixeca i continua amb fidelitat el seu camí, fins al final.

Quantes vegades no em sentit: “Déu no existeix”? Quina és la nostra reacció i la nostra resposta davant aquesta afirmació? Quan em sento abandonat sé mirar la creu?

Desena estació: Despullen Jesús

«Arribats en un indret anomenat Gòlgota —que vol dir «lloc de la Calavera»—, li donaren a beure vi barrejat amb fel; ell el va tastar, però no en volgué beure. Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits jugant-se'ls als daus.» (Mt 27,33-35)

Heus aquí un home a qui li han pres tot, un home sense res. Sense la companyia dels amics, que han fugit tots plens de por; sense justícia, perquè la seva és una situació injusta; i ara totalment despullat, sense cap tipus de possessió material;...

Això és el que sembla aparentment.

Però la veritat és que a aquest home no li prenen res, és Ell qui ho dona tot, fins la vida: «El Pare m'estima, perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren, sóc jo qui la dono lliurement. (Jn 10,17-18)»

I, donant-ho tot, no queda sense res, ben al contrari, s'omple d'allò més gran, que és l'amor, perquè «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics (Jn 15,13)».

Així Jesús ens ensenya que per ser ric no cal tenir molt, sinó estimar molt; allò que ens fa realment rics és l'amor.

Quina és la meva escala de valors? Què hi ha al capdamunt de tot? On tinc posat el meu cor?

Onzena estació: Jesús és clavat a la creu

«Quan un home que ha comès un crim és sentenciat a mort i l'executen penjant-lo en un arbre, el seu cadàver no ha de quedar penjat tota la nit. L'han d'enterrar el mateix dia, perquè tot home penjat en un patíbul és un maleït de Déu. No profanis el país que el Senyor, el teu Déu, et dona en possessió.» (Dt 21,22-23)

Estem tant acostumats a veure Jesús clavat a la creu que ja no ens sorprèn. Però la creu era el càstig més dur de tots els que hi havia. Un crucificat era un maleït de Déu.

Per això Sant Pau dirà: «nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd. (1Co 1,23)».

Quin contrast: el Fill de Déu, l'Estimat del Pare, tractat com un maleït de Déu.

I tot això, perquè ens estimava. Perquè «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. (Jn 3,16)».

Mirar la creu de Jesús és contemplar com Déu ens estima.

La creu és el gran crit de Déu, que ens diu: "T'estimo"

Quina és la resposta que jo li dono?

Dotzena estació: Jesús mor a la creu

«Després d'això, Jesús, sabent que tot s'havia realitzat, perquè s'acabés de complir l'Escriptura, va dir: «Tinc set.» Hi havia allà un gerro ple de vinagre. Van posar al capdamunt d'un manat d'hisop una esponja xopa d'aquell vinagre i la hi acostaren als llavis. Quan Jesús hagué pres el vinagre, va dir: «Tot s'ha complert.» Llavors inclinà el cap i va lliurar l'esperit.» (Jn 19,28-30)

Té algun sentit la mort de Jesús? Té mai sentit la mort injusta d'un innocent?

Aparentment que un just mori injustament no té cap sentit.

Però per a nosaltres, els cristians, la mort de Crist en la creu és el moment culminant de la vida de Jesús. Porta a compliment la tasca que el Pare li havia encomanat: la salvació, la pau, el perdó per a tots.

Per això, Jesús, morint, lliura l'Esperit.

Jesús lliura l'Esperit al Pare, dient-li: he fet el que m'havies encomanat.

També Jesús ens lliura l'Esperit a nosaltres: l'Esperit de la vida, de la salvació, de la reconciliació, de fills estimats de Déu,...

Ara a nosaltres ens cal acollir el do de la salvació, ens cal creure de veritat que la mort de Jesús té un sentit per nosaltres, ens cal viure segons la vida que Ell ens ha regalat morint a la creu.

Què significa per a mi veure Jesús en creu donant la vida i donant-nos vida?

Tretzena estació: Jesús és davallat de la creu

«Després d'això, Josep d'Arimatea, que era deixeble de Jesús però d'amagat per por dels jueus, va demanar a Pilat l'autorització per a treure el seu cos de la creu. Pilat hi va accedir. Josep, doncs, hi anà i va treure de la creu el cos de Jesús. També hi va anar Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit, i portà una barreja de mirra i àloe, que pesava unes cent lliures. Llavors van prendre el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol, juntament amb les espècies aromàtiques, tal com és costum d'enterrar entre els jueus.» (Jn 19,38-40)

Què dur per a una mare tenir el cos del seu fill mort en braços.

No ens podem ni imaginar el dolor de Maria en el Calvari.

Aquell que havia faixat amb bolquers i posat en una menjadora el dia del seu naixement a Betlem, ara cal amortallar-lo amb un llençol i posar-lo en un sepulcre.

Les llàgrimes de la Mare es devien barrejar amb la barreja de mirra i àloe que havia portat Nicodem.

Una espasa de dolor traspassava l'ànima de Maria, com li havia predit el vell Simeó, ja feia trenta-tres anys, no massa lluny d'on es trobava ara, a l'entrada al Temple de Jerusalem.

Però Simeó li deia encara: «Així es revelaran els sentiments amagats al cor de molts» (Lc 2,35b). Sentiments de dolor i de tristesa eren els sentiments que omplien el cor de Maria, però també, sentiments d'esperança i confiança en Déu, com sempre havia demostrat al llarg de la seva vida.

Maria ens ensenya que malgrat tot cal confiar i esperar en Déu.

Com afronto jo els moments de dolor i desesperació que em toquen viure? Sé confiar, treballar i esperar sempre en el Senyor?

Catorzena estació: Jesús és posat en el sepulcre

«Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. Com que per als jueus era el dia de la preparació, i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús.» (Jn 1,41-42)

Tot sembla acabat: Un gran silenci omple el sepulcre.

Però ho sabem. Aquest silenci és un compàs d'espera, per a poder entonar amb força el cant joiós de la victòria, el cant de la Pasqua.

El silenci del sepulcre del Dissabte Sant és un silenci ple d'esperança. És el silenci de Maria, que confia i espera; és el silenci de les dones, que confien i esperen; és el silenci dels deixebles, que, malgrat haver fugit per la por, confien i esperen; és el nostre silenci, que confiem i esperem.

Perquè sabem que sense Pasqua res del que hem contemplat i pregat avui no té sentit. Sense la victòria de la Resurrecció, la mort de Jesús seria infructuosa.

Per això, després del Via Crucis, després d'haver seguit pas a pas el camí de la creu, davant del sepulcre, en el silenci del nostre cor i de la nostra pregària, no podem fer altra cosa que manifestar-li la nostra fe en la resurrecció.

Crist ha ressuscitat! Què significa això per a la teva vida?